

ויש למחמם איך כוכל ללמוד מזה דודאי איסור יהי יסור יסור
כל רוב כע' חמיות וכו' ג' שאלו מסופקין מכריע הרוב דע"ז
יש סברה דמסתמא פירש מהרוב יוסר מהמיעוט דכשר הוא
ואין כלל איסור וכתחלה וקורבה וס"מ וכו' ג' . וסברה זו
ילפינן מאחרי רבים להטות דמכריע שאלת כהרוב דיעות .
ובפ"מ ראייתו אח"כ בפתיחה כ' ויש לעיין ט' ולא ח"י כלום
ע"ש :

והנה אי נימא דלא כהר"ן רק דגם בלא ביטול לא חשיב
קבוע כשאינו ניכר מה"מ דקבוע חידוש הוא ודוקא
בניכר וא"כ מה"מ חף דחד בחד לכ"ע אסור מה"מ דליקבע
איסורא וגם להרמב"ם ספק כזה מה"מ לחומרא . מ"מ חד
בחד מותרת כל ח' מטעם כל דפריש מרובא פריש והיו ככל
רוב דעלמא בט' חניות ונמלא כו' כיון דלא האיסור ניכר ולא
חשיב קבוע . וא"כ אפשר דמותרים כל החמיות כמ"ש חוס'
פ"ק דחולין וריש גדה לענין ס' פומא דר"ה דב' שזילין שחור
דבר שא"ל להיות לא ילפינן מסופה לטהר שניהם . אבל מטעם
חזקה שפיר מטהרין שניהם חף דסתרי הדדי מ"מ כל חד
מוקמינן לחזקה ולא אכפת לן בדחבד' ואף בלא לשאל בב"א
כ' חוס' פ"ק דפסחים דמדברין הוא דממאין ומס"מ גס בב"א
שניהם טהורין ע"ש וא"כ גס בהיכר מטעם רוב כיון דכל ח'
מותרת דמרובא הוא דכשר שוב כולן מותרין דעל כל ח' איכא
רוב דמהיכר הוא . חף דסתרי . ואחת ודאי איסורא הוי בב'
שזילין , בב"א דמס"מ פוסקין דשניהם טהורין כנ"ל . דרוב
כחזקה כנ"ל . ואף דבהלך בשניהם זא"ז הוי ודאי טמא היינו
דכא עכשיו ידוע שטמא . משא"ל באכילה שאוכל זא"ז וראשונה
מותר לסמוך על הרוב דלאן איסור ושוב גס השני' מותר לסמוך
על הרוב דהיכר ואף דא"כ כבר אכל איסור מה בכך מ"מ זו
החסיכה מותרת ג"כ ומה דהוי הוי ואם ראשונה ה' האסורה
אין חוספת איסור במה שאוכל השני' אף ח' לומר כן דהא
חזיקו ברייתא פ' ס' אכל בב"א אכל ראשונה ואח"כ השני' חייב
חטאת . וכן עשה מלאכה בשני זה"ש . והכה את זה וזה
והכה זה חייב מיתה למ"ד התרחת ספק שמה התרחת ואף
להרמב"ם דס"ד מה"מ לקולא וא"כ מותר מה"מ זה"ש ראשון
וכן הכה זה כו' ונ"מ לא הותר רק הספק לא לעשות ב'
דברים שיהי' ודאי איסור ממ"כ אף שהם זא"ז לא בב"א וחייב
אפילו מיתה . וכן בחד בתרי מיד אסור לאכול כולן כיון שיהי'
ודאי איסור ממ"כ אף דכל אחד בפני עצמו מותר מטעם
רוב כנ"ל :

שוב ראייתו דלאן הכרח מכל הכ"ל דבה"ש חשיב הרמב"ם
ז"ל איקבע איסורא דשבת וחול לפניו וא"כ כו' ע"ש
וכן סבא את זה כו' דס"ב ע' כו' עכ"פ ח' אסור . ושפיר כיון
דספק זה אסור מה"מ ובאשם קאי ממילא בעושה שניהם חייב
חטאת . דמה שלא ה' עלי' פוגש ודאי רק מפני שלא הוי
ודאי אכל בשני ודאי חייב . וכן למ"ד התרחת ספק שמה
התרחת לענין מיתה . וכאוכל ח' שיעור דאף שעדיין אין חיוב
מ"מ כשאוכל עוד חתיכה שני כדי אכילה פרס נגמר חיובו
כיון דשם האיסור על כולו . וכן גבי ב' חתיכות גריעות כ"ג
במשנה הוא לר"י דלא בני חתיכה מב' חתיכות ושפיר ספק
בראשון מה"מ אסור וגם בב' ממילא חייב כנ"ל ילכך דברייטא
שם י"ח ע"א למאן דפטר בא ח' ואכל ראשונה . וסוכרי שם
אכל ראשון' במזיד ושני' שוגג חייב היינו אשם תלוי על הראשונה
ולהיפוך פטור . ואח"כ חיי שניהם במזיד פטור שנים בשוגג
ע"ש ולא הזכיר שניהם בשוגג דחייב חטאת ע"ש . ולמ"ש ח' א"ש
דלמ"ד דלא חשיב איקבע כשאכל ראשונה פטור אף שניהם
בשוגג רק ח' חייב על הראשונה דעל השני' אינו שז מיידיעתו
דמותרת מה"מ ואף דמדברין אסור לא חשיב שז כדאמר יומא
בחי שיעור ע"ש וא"כ עדיין ספק שמה שני' חלב ומ"מ פטור
דסיבה מותרת מה"מ ורמב"ם ז"ל דפסק ס' שגגות דאכל
שתיכן בשוגג חייב חטאת . לטעמי' דאסור דגם בא נכרי ואכל
ראשונה

מדינה ועיר . שהתחיל . גם נראה לע"ד שהראשונים הרי"ף
והרא"ש וטור לא פירשו כרש"ל . שלא יהיה ליידי נאמן שהסתר
חכם . דלא הזכירו זה כלל . רק דנאמן שרבו ליידי הסיר לו .
וע"כ מפרשים להיפוך דבעי אי דוקא חכם או סגי בליידי .
ופשט דמרי' בקי בכו' כו' ע"כ מפרש רבו ליידי דחכם מנא
יודע לכו' . אבל חכם פשוט דמהני דמסתמא דייק או מקובל
מטעור . אבל רש"ל ופ"ד ז"ל שהביא ס"ק ח' דהסתר לו חכם
לא מהני וע"כ יפרש איכא מנא ידע . דלא מהני דלמא דומה
לזה טמא . ח"כ איך סיים מעיד שמקובל מהני . ואפשר מפרש
שאין בליידי נאמן שהסתר חכם כיון שאין זה מאומאנו רק על
רבו ליידי . אבל כשת"ח מעיד כו' או עדים כשרים שהסתר חכם
ודאי מהני דמסתמא מקובל וסייגו דסיים כ"ש האידנא שאין לנו
ליידי אלא מסורת . והא על פי' דמסורת קאי דווקא ליידי .
וע"כ ראייתו דחזיקין שאוכלין עופות על סמך מסורת מאבותינו .
אך מאי ראייה זה שלא נולד ספק מעולם . משא"כ בספיקות .
וי"ל דס"ל הא דא"כ ליידי בשם חכם הוא משום דאיכא לבדורי
יוסר ע"י ליידי בקי וחכם ועמה שלא נמלא נאמן :

מה שהעידו שבא"י אוכלין ע"פ מסורת ישנה . וכבר רומ"כ
שחי' שם גדולים מימות כז"י עד עתה . עכ"ז ח"י
אם ה' אלו התרגומים אז אולי הובאו כמו לכאן . גם אין
לחשוב מדינה שכל עיר שם לעתה מובדלת אין דרך כלל מזה
לזו רק מדבר . ורק ד' או ה' מקומות שיושבים אחב"י :

גם שכי הגרסה לע"ד ומסתמא בעלי הש"ע והש"ך בסוף
שהביא דעת מהרי"ל כנ"ל שאין דעתם כלל שסמכו שאר
מקומות על מקומות שבהם לאכול אס' לא שיהי' המסורת ברור
מאוד שראו הרבה גדולים שאכלו או אמרו בפירוש שידעוין או
מקובלין שהוא טהור ומ"מ אותן מקומות שנוכחין לאכול ח'א
לחקור איך נעשה המנהג . כמו נהגו כר"א כו' וכדומה .
וכדאמר בש"ס הלכה מנהג נהגו כו' ח"כ אין ראי' מהגדולי'
שבאו מח"ל לשם . שהביאו אותם במנהגם אבל אין ראי'
שה' להם איזה קבלה או ידיעה :

ועירות יודעין אלו שיש קלות הרבה . וגם ממדינה שהעיד
הש"ך הכ"ל סמוך לטורקיי . מי יודע מה טיבו של
המדינה אולם ע"ז בודאי יש לסמוך על כבוד קדושתו
שמסתמא שאל איזה מסורת ישנה . וגם על הרב מטעם כנאוי
שאכל אותם :

עכ"פ מדינה נראה שמותר שהרשב"א בת"ה ושאר פוסקי'
לא הזכירו רק מקום שאין אוכלין אס' יסכימו לשנות
לאכול אבל לא מקום שלא ה' המין וכשצאו בא עמה מסורת
של מקומות שאוכלין משמע דלכ"ע מותר . אבל ממסתמא
הפוסקים וש"ך ז"ל שהביא בסוף דבריו תשובות מהרי"ל כתב
ועיין כו' משמע שרין מסורת ברורה עכ"פ שהרבה ס"ח אוכלין
או מקובלין שז טהור :

ועכ"פ מ"ש ר"מ שיש מייס שאין דומין לאותם שהעידו
עליהם פשוט שאסורין כדברי ר"מ אף שיש להם
ג' סימנין ומי זה דורותינו שיהלוק על רמ"א שכתב ואין
לשנות ורש"י ורא"ש וסור דבעי מסורת דוקא . ואפשר שגם
אותן אסורין משום אותן שאין דומין כמ"ש רשב"א על מקומו'
שמנעם לאכול . הם שיש לדחות דאין משנים המנהג-משום
פעם כנ"ל לא לאסור מחדש מ"מ אינו מוכרח . בפרט
בשם תרגומים דמפורש בש"ס ופוסקים יש בהן שכן אסורים
עמוי כו' ע"ש חולין ס"ב ע"ב :

כלע"ד כתבתי הק' יאחק מאיר .

סימן ט

הנה הא דאיסורא ברובא במל מה"מ פירש"י פ' ג"ה
ורשב"א ורא"ש ז"ל דלפיך מאחרי רבים להטות ע"ש .

ראשונה חייב אית על השני' כיון שהי' איקבע וא"כ שני' מה"מ
אשר ויש חיוב חמאת ממ"ג משא"כ למ"ד. איסחוק דוקא :

ואף למ"ד הג"ל וכלל איקבע מ"מ לא הסירה תורה הספק
שיהי' חשיב אונס אם יש איסור רק כל שאינו ודאי
אין בלאו אצל אונס לא הוי וממ"מ בסוג מחלוק של יחיד ונכנס
חייב פ' י"ב דפרה' ובסמוך לוסתה חייב קרבן אף אי וסתה
דרבנן. משא"כ בקרבן דליכא רוב ואמרה תורה לסמוך ארוב
דמוחר דבזה אף שגודע שהי' אסור פטור דאונס הוא וכמו
שלא בשעת וסת דפטור וכן נמלא עריפה בסתר כיון דא"ל
לחוש ממעט רוב שפיר י"ל דמוחר מה"מ לאכול כולן זא"ל דאין
מוספת איסור בחתיכה ב' כשהולין דכשרה הוא אף דא"כ כבר
אכל איסור מ"מ אונס הוי ומ"מ עכשיו מוספת זאת החתיכה
ג"כ כג"ל. דהא פ"ה דמסורות משנה ד' עשה טהרות ונאכלו
מכל בזה כו'. מהירות כו' דמשמע דאין חילוק בנאכלו אף שהוא
עלמא חלקי. דשאי א"כ לאכול גם השני' רק בקיומם הראשונות
דזה וזה תלויות היינו דהוי כבא לזאול ב"ה כמ"ש הר"ש
שם ע"ש וזה מדרבנן לחוס' הג"ל :

אך בזה דכריחות י"ח ע"כ לשבועות י"ט בהלך ב' ונכנס
למקדש וזה וטבל והלך ב' ונכנס דחייב כו' ופי'
תוס' דבר"ם מיירי ע"ש ולמה יהי' חייב כה מה"מ מותר לנכנס
למקדש בין בראשונה בין בשני' מטעם חזקה ככל ס"ט ב"ה
דאף דמותר מוקמינן אחזקה כג"ל ואף ד"ל בשני' ליכא חזקה
טהרה דא"כ נעמא בראשונה ויאלא מחזקתו אז ואדרבא חזקה
שלא נעמא אז רק עתה. רק חזקה שלא נחברת מיקרי כיון
שהי' טהור אז בספק רק עתה נודע כו' אצל גם חזקה טהרה
לא חשיב ויש לדחות כיון דזה וטבל חשיב חזקה טהרה שהי'
מוחק לנו כג"ל. ועוד גם בלא חזקה טהרה ס"ט ב"ה טהור
מגזא"כ כמ"ש תוס' חולין וריש. דהא היכא שאפשר א"כ בראשונה
שבא לזאול רק על עלמא הי' טהור. גמור. וכן עתה. ובל"ז
הקשה המל"מ פ' י"א מה' שגגות מחלוק של רבים והיה ב"ה
ע"ש וז"ל דלענין גברא דאפשר להזות ולטבול לא חשיב אונס
ובחלוק יחיד דמי אף שהסירה תורה הספק כג"ל. וגם ד"ל
דלענין החיוב קרבן בנכנס למקדש כיון דהסירה תורה רק הספק
ומותר לנכנס גם בשני' כשטבל וזה מ"מ יש כאן ודאי חיוב
קרבן עלי' וככל הספיקות דאף שמוחר מ"מ כשגודע חייב
קרבן היכא דלא אונס. וכשחזר ונכנס נודע שחייב קרבן עכ"פ.
ומ"מ לענין איסור י"ל דאין איסור מה"מ גם בכניסה שני'
דס"ט ב"ה טהור ואמרינן לענין הכניסה דעכשיו טהור וכבר
מחויב קרבן על כניסה בראשונה רק שלא נודע ואין איסור
עלי' בכניסה שני' מה שיהי' נודע עי"ז שודאי עבר כיון דמלא
עלמא אינו איסור כג"ל. וכן בחד בתרי כג"ל ביבש דמוחרת
כל א' מטעם רוב ברא"ל כג"ל. רק מדרבנן אסור כבא לזאול
ב"ה כג"ל דודאי א' שלא כדיון משא"כ מדאורייתא י"ל דמוחרת
כג"ל וא"כ להג"ל ב"ה לאכול שלשן אסור מה"מ דודאי איסור
לא הותר מעולם. אף א"כ בלא בלא אף במינו ובא"מ בלאו
מעם בעיקר ראוי להיות אסור מה"מ כיון שמעורב וכלל
האיסור בכולו. ובכל מה שאוכל מהסתר יש בו ודאי משכו
איסור שהסור מה"מ ומה יהי' מותר כיון דלא שייך מרובא
פריש דק"ל יש בילה :

וכן אפילו יבש ביבש להר"ן ז"ל פרק ג"ה ש"כ דהא דקבוע
שאינו יוכר לא חשיב קבוע הוא מטעם דכיון דטבל
ברוב אין כאן איסור ולא חשיב קבוע ע"ש. וא"כ אי ימא
כג"ל הא אדרבא כיון שהדיון דקבוע כמחלה על מחלה לא
יבטל ברוב מה"מ כיון שאינו נהפך להיתר שוב לא שייך להסיר
מטעם כל א' מרובא פריש דהוי קבוע כג"ל. וכבנ"ח וכל הני
דלא בטני ועוד דהרא"ש ז"ל מחיר גם לאוכלן כולן ב"ה.
ותוס' בזה כ"ג כח גם כן דמסתברא דמה"מ מותר והא
דבטומאח משא במאן דאיתא דמי רק מדרבנן ע"ש. וכן רוב
ואו

הפוסקים שכתבו דהספק האיסור להיות היתר וקשה מנ"ל
כמ"ש לעיל :

והנה נראה למה שהקשה המרדכי דק"ל קבוע כמ"מ
והא בסנהדרין דילפינן רובא מינייהו קבוע מיעוט
כהרוב ולשון של הסי' אינו מוכח ע"ש :

ונראה לפ"ד דהא רובא ככולו יליף ה"ס מלימוד אחר
לא מאחרי רבים כו' דיליף כל רוב ע"ש בנזיר
ס"ב ב' שערות כו' אמר ר"א כו' זאת אומרת רובו ככולו
מדאורייתא מדגלי כו' בנזיר יגלחנו כו' הכא עד דליכא כולם
הא בעלמא רובו ככולו ע"ש והיינו דזה א"ל ללמוד מאר"ל דהא
המועט קבוע כמו הרוב ואין כאן ספק רק שיהיה חשיב בגילוח
הרוב ככולו. ומעין זה הוא בשחיטה דרובו כמחויב כו' ופרון
כמומר. ובסוכה חמשה מרובה כו' כפירש"י ריש סוכה וכשר
מרובה על הפסול כו' ובמשנה כלים רובו מתכות כו' וטור יוחזק
ברובו וסרבה כה"ג. והיינו שדיון על הדבר כולו אם נקרא
הסימן שחוט או קיים אמרינן רובו ככולו שנקרא שחוט. וכן
פסיקת קנה ומריפות שנקרא הסימן נפסק וכלל הני כיון
דכולו דבר אחד וזרין להקרא או על שם הרוב או על שם
המועט חשיב ככולו ע"י הרוב אף שהמיעוט קבוע. וזה אינו
ענין לספק. ובט' חיות בנמלא וקטן וקטנה ושאר רוב א"ל
ללמוד מקרא כג"ל דיגלחנו כו' דא"ל לומר דטבל המיעוט
כאילו אינו נמלא דהם דברים נפרדים שהחזויות שמוכרים
נבילה הם ב"ה וכן האילוניות והמריפות לא יתבשרן על ידי
הרוב. וממילא כשדיון ע"ה אי מהרוב או מהמיעוט א"ל
ללמוד מהם דרובו ככולו. דמ"מ ע"ז שדיון יש ספק מדאורייתא
שאם הוא מהמיעוט עריפה. וזה יליף מא"ל להזות דסנהדרין
שהספק לכל ב"ה אם האמת כהרוב או מהמיעוט המזכין
ופוסקין לחייב ואמרה תורה שהספק מוכרע ע"י הרוב שהאמת
כן. כן בכל רוב אף דליתא קמן יש רוב סברות ע"ז הנמלא שכשר
ומכריע הספק כג"ל :

ובזה כשדיון על א' שהוא ספק אי מהרוב בזה אמרה תורה
קבוע כמחלה ע"מ. ובסנהדרין יש ב' הדברים.
דהא כשהרוב מחייבין כו' חשיב שכל הב"ד מחייבין דהא ב"ס
סנהדרין דא"ל לשלם בטעו חלק אונס שלא טעו משום דא"ל
את לא סליק דינא. ואם הי' חשיב רק שהרוב יכולין לחייב
הי' משלמים הכל. וע"כ דכולו חשיב שפוסקין דיון כיון דכ'
א"ר להטות. והיינו משום דכל הב"ד חשיב ב"ד אחד דכ"ה לא
תעשו אגודות שיהיה פלג מורין כו'. ואז שיפסקו חייב או
זכאי עכ"פ כל הב"ד לריך לפסוק דיון. ואם כן ע"כ סמרי
אהדי או שיקריע המיעוט את הרוב או הרוב המיעוט. שוב
בזה רובו ככולו כמו בגילוח והסימן שיהיה נקרא כולו שחוט
ונפסק. כיון שדיון על הכל ביחד חשיב מה שפוסקין כהרוב
שכל הב"ד מחייב והמיעוט כמאן דליתא זכאילו פוסקין כולם
כג"ל. וממ"מ פרק קמא דהוריות קי"ל ק' שישבו לאורות אף
דהמיעוט חולקין רובו ככולו אף דכ' כל העדה. וכשלא ישבו
כולן לא מיקרי כל ע"י הרוב ע"ש למסקנא דאיתובת ר"י. וזהו
מטעם דבישבו כולן דע"כ יכריעו כ"ה וסמרי מכריע הרוב
ורובו ככולו וחשיב כולן פסקו. משא"כ כשלא ישבו רק הרוב
דאין שייך להם המיעוט א"כ פסקו רק רוב הראוין לאורות ולא
שייך רובו ככולו דאין דיון כלל על כולם שיהיה נקרא דבר א'
כג"ל. וזה כוונת תוס' ב"ק פרק המניה דאף דאין אולכין במתן
אחר הרוב מ"מ סנהדרין חשיב המיעוט כמי שאינו ד"ד מפקי'
מיני' ע"ש שנתחבטו בפ"י דברי תוס' ע"ש. ובאמת כוונתם
כג"ל דשוב רובו ככולו דחשיב שכל הבית דין מחייבין
ואין כאן מיעוט כלל כיון שכולם לריכין לפסוק וכל הב"ד כחד
כג"ל וזה אינו ענין לספק רק מטעם רובו ככולו והמיעוט אף
שהוא ודאי כמאן דליתא חשיב ככל הני דכ' לעיל וממילא מה"מ
לא חשיב קבוע כלל בסנהדרין דהא אם יפסקו כהרוב אין כאן
מיעוט כלל אף שיתכרין וכמו בסימן וסבך וכל הני אף
שהמיעוט

שהמיעוט יוכר ובמקומו מ"מ כשהדין על כל הספק חשיב נפסק כולו כ"כ"ל. וזה הוא כוונת המרדכי פ"ק דחולין בתי' :

ומ"מ יליף הגמרא שפיר גם בספק דאזלינן בחד רובא מאחרי רבים להטות דאל"ה למה ילמדו הכ"ד כולו לפסוק כהרוב לחייב מיתא וממון הא לכל הכ"ד ביחד הספק שמה הדין כס המיעוט המזכין. ולא דמי כלל לרוב דגילוח וסימניו והג"ל שערוב ג"כ ודאי כהמיעוט שייך שרובו ככולו. משא"כ לענין הספק דדין אם הדין כהמיעוט זה פטור והרוב שלא כדין. וע"כ דגז"כ שספק הולכין שנאמר שהאמת כן ושוב כשהמרה חורה אחרי רבים להטות דמסתמא האמת כן לסמוך ע"ז שוב ממילא לענין הספק רובו ככולו וחשיב שכל הכ"ד מחייבין כ"ל ואין כאן קבוע כלל דכמאן דליתא :

וא"ל דא"כ למה ליה קרא דרובו ככולו הא מצינו למילף מאחרי רבים להטות. דאל"כ הו"י קבוע. וגם אין הולכין בממון א"כ וגם דבריו להו ממון הכ"ד. ז"ל דהו"י מ"ל דגז"כ שהמיעוט יבעלו דעתם מפני הרוב כיון דסתרי וכמו זקן ממרא דכתי' ע"פ הדברים כו' וג"כ לא קשה כל הכ"ל. דממילא כל הכ"ד פוסקין כהרוב. רק עכשיו דילפינן רובו ככולו י"ל גם בסנהדרין כן כ"ל. ומרובו ככולו א"י ללמוד על סנהדרין דשם דבר א' משא"כ בדברים נפרדים שא' יכריע לא הו"י ידעינן כלל דחשיב כל הכ"ד א' ולר"ך אחרי רבים להטות כ"ל. ואם כן מזה נלמד שפיר ביבש בחד בחד דבעל ברוב לגמרי כיון שדין על כל התערובות ביחד. וע"כ או שיהיה הכל אסור מספק ואז המיעוט יכריע הרוב היתר שיאסור מספק. או שיהי' מותר כולו שפיר כיון דסתרי המיעוט והרוב מכריע הרוב המיעוט שיהיה מותר כולו :

ובזה מובן מה דתמה פ"מ שלא מצינו היתר שנתערב ב' ח' אסור דיתא תהפוך לאסור שילקח על ח' א' ומ"מ מאיסור שנתפך להיתר ע"ש. ולמ"ש לק"מ דדוקא בהיתר שא"כ לא תהפוך לאיסור להיתר יכריע המיעוט את הרוב היתר להיות אסור כולו מספק לכך מכריע הרוב והספק כ"ל. משא"כ היתר ברוב איסור גם אם לא נהפך מ"מ נשאר כולו אסור מספק ולא יכריע כלל הרוב איסור להיות מותר ממילא לא נהפך כלל ונשאר היתר היתר ואיסור אסור וסלל אסור מספק שקבוע כ"ל (מלבד דכל"ל לא קשה דהר"ן נדרים בגדולין ורמב"ן ע"ז גבי קמא קמא בטל כ' דהיתר אין דרכו להצטמצם רק להוסיף עלי' וחשיב ככבר נחוסק ע"ש) מ"מ עיקר כ"ל. דבאיסור מועט שיכריע היתר שיהיה אסור כולו מספק וספק באיקובע מה"ט לחומרא א"כ יהי' על כל התערובות שם אסור מה"ט כהמיעוט וכיון שא"כ לחלק ועל כל התערובות לריבין לפסוק בשם מותר או אסור הו"י כסנהדרין שא"כ לחלק. וכשהי' דפסחים דלין קרבן ליבור חלוק דמבטל המיעוט לגמרי שיהיה דינו כהרוב. ונהפך כ"ל משא"כ היתר באיסור כ"ל דגם אם לא יבטל יהיה כל התערובות שם איסור מן הסורה כהרוב. ואף דהא עכ"פ שם ודאי איסור יתבטל מהרוב עיי המיעוט ולבאור שייך ג"כ כ"ל שהמיעוט יכריע שלא יהי' ודאי רק ספק איסור. וטוב נהפך המיעוט שיהיה הכל ודאי איסור כ"ל שערוב מכריע לודאי כ"ל. דהיינו שאין היתר מועט מכריע הרוב להיות כמוהו היתר עכ"פ יהיה הרוב מוכרע מהמיעוט שלא יהיה ודאי כמו שהיה דנראה דז"א דהא להרא"ש ופ"י ס"ל לא נהפך להיתר רק במודע התערובות. ונראה דהוא מדאורייתא ואם אכל כל הג' ח' קודם שנודע חייב חטאת דודאי חלב אכל שלא נהפך להיתר. ולענין חטאת אפשר דאיו. שב מידעתו מיקרי דלא ידע הו"י נהפך ומותר מה"ט וכל האיסור עיי שלא נודע. ואינו מוכרע דמ"מ על ח' חלב האסור היה שב מידעתו וכיון דעתה לא נהפך להיתר חשיב שב מידעתו. אכל עכ"פ איסור דאורייתא עבד בלא נודע. והספס דדוקא. במודע שזריבין לדין על כולו אם מותר או אסור הרוב מכריע דיהי' מותר וכסנהדרין שזריבין לפסוק כ"ל

דמכריע. משא"כ בלא כודע שא"ל לדין על התערובות לא שייך שיכריע את המיעוט כדי שהמיעוט לא יכריע הרוב כיון דא"ל כלל לדין עליו נשאר כל אח' כמו שא"כ. ולכן במאי דלר"ך הרמא למ"ד הרמא לקדושקן כו' כיון דא"ל להרוב להכריע להיתר כל שלא הרים ועדיין כס איסור עליו שוב לא נהפך כלל כ"ל :

וא"כ ברוב איסור כיון דאם לא יכריע עכ"פ נשאר אסור מן הסורה דס' באיקובע מה"ט ושם איסור על כל התערובות ובין ספק לודאי אין שום ג'מ להתחילת כיון דסתרי אסור ורק לענין אם יעבור א' אם ילקח א"כ שוב הו"י בלא נודע דא"ל לדין כלל ע"ז אי בטל או לא כיון דכ"כ ויכ"כ אסור מה"ט וא"ל לדין רק אחר שאכל אי חייב או לא א"כ ממילא אכל רק ספק איסור מה שלא נהפך כמו אלו אכל א' בלא נודע תערובתו ברוב איסור דהי' חשיב קבוע כיון דלא נהפך כ"ל. וממילא גם במודע כן כיון דקודם שאכל לא נהפך היתר דגם אם לא יכריע יהי' אסור הכל כ"ל :

סימן י ב"ס להלכות נדה

אשה שבימי עיבורה בדקה ענמה ומלאה על העד קרמין אדומים מקלקן נלקטין מהעד ומקלקן יומותי' ולפרקים מתחיל לכאוב לה בטיבורה בימין או בשמאל או בגבה וגד מקום הכליות ובכל פעם אחר כאב כ"ל מולאת הקרמין אדומים כ"ל. ונמשך כן עד אחר שילדה זמן רב ועדיין אינה יכולה להטות כי כשמתחלת לספור ז' נקיים לא יעבור ב' או ג' ימים עד שבא לה כאב כ"ל ומיד מולאת קרמין כ"ל ולא חובל לספור ז' שלא יבא כאב בנתיים ותמלא קרמין כ"ל. ועשו לה מכחול מפשקן ובדקה ענמה כמה פעמים זו ומולאת בכל פעם קרמין כ"ל רק על הדין ולא על ראש המכחול :

ראשונה נבאר אם יש להחיות כשמוולאת קרמין כ"ל וזה מצ' פנים. א' מהמעמים שכתב הפ"י סי' קצ"א. ב' מחמת בדיקה המכחול שטור ראוי' דמן הדידים הוא ולא מן המקור כמו ברואה דם מחמת תשמיש שסומכין על בדיקה כ"ל :

הנה מטעם א' פשוט שאין היתר. הודא דכבר דחה בחי' סי' ע"ג דברי הפ"י וכחז שטור איסור כרע ע"ש. ועוד גם הט"ז לא קאמר רק בכאב במקום הכליות שדך הקרמין להולד שם ואף שנפסק בכאב חולה דלא נתרפא ע"ש משא"כ בנידן דידן. ועוד דהא כח"ל חמה איך אפשר לדין כאב כמכה הא משנה שלימה אלו כן הוסיפות חוששות צפי כריס כו' וכל הרואה בכאב הו"י רואה ע"ש בח"ל. אמנם מטעם הכי' פשוט כמ"ש הרשב"א בחס"א ובר"ן בחידושי' שם וב"י וש"ע סי' קפ"י דאף דאין אשה קובעת וסם בקפילות לחודייהו כ"מ בקפילות וכו' ג' שהאונס גורם לוטם שיבא כו' אבל אונס הבא בקפילות אסור כהנסודמתי' בלא ימים נקבע שאין האונס גורם לוטם אדרבא הוסיף גורם להם שיבא ע"ש. ולכן במודע דט"ז שהי' כאב במקום הכליות שידוע שאין וסם גורם לכאב כזה גם דממה פעמים שהי' לה הכאב ולא רחשה ופ"י דבכאב הוא מלד עלמו והו"י כמכה ושוב תולין גם הקרמין בו. וזה החילוק בין בכאב דמתי' דשם יכולין לבוא מחמת הוסיף ואין נחלה הוסיף בזה וזה פשוט לע"ז. ואם כן בנידן דידן מאן לימא לן שאין כאב זה מחמת הוסיף הא כל פעם שבא הכאב מולאת קרמין כ"ל והו"י ממש כחוששת צפי כריס. וא"כ גם הט"ז מודע. דכאן אשה זו קבעה לה וסם בכל פעם שכאב לה כ"ל שטורא קרמין כ"ל שטורא דם ממש רק כיון שטור בימי עיבור וייקח דאף כשהי' קובעת וסם ולא הו"י וסם קבוע אבל כשמוולאת קרמין כ"ל הו"י שטורא לב"ע כ"ל ומטעם ב' מחמת בדיקה המכחול נסמך שטור